

ת"פ 47757/02/18 - מדינת ישראל נגד אדיב עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 47757-02-18 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם אדיב עמאש (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חאלד חכרוש

ב"כ הנאשם: עו"ד מוחמד מסארווה ועו"ד מוחמד עבאדי (ס. ציבורית)

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

51

כתב האישום

1. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום שהוגש נגדו והורשע על סמך הודאתו זו, בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים").

2. לפי עובדות כתב האישום, החזיק הנאשם ביום 9.2.2018 סמים מסוכנים בתוך גרב מוחבאת ברגלו השמאלית, כמפורט להלן: 20.334 גרם סם מסוכן מסוג הרואין, מחולק ל-5 מארזי פלסטיק, כשבכל אחד מהם 4 מנות, עטוף בניילון נצמד; 31.1787 גרם סם מסוכן מסוג הרואין, מחולק ל-147 מנות, ב-6 מארזי פלסטיק, עטוף בניילון נצמד; 17.567 גרם סם מסוכן מסוג הרואין, מחולק ל-5 מארזי פלסטיק, עטוף בניילון נצמד; 3.663 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין, מחולק ל-3 עטיפות גומי, כשבכל אחת 10 מנות באריזות פלסטיק; 0.7844 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין, מחולק ל-6 מנות באריזות פלסטיק (להלן: "הסמים"). הנאשם החזיק בסמים שלא לשימוש עצמי, ללא היתר וללא רישיון.

3. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו, אולם ביום 13.6.2018, עוד בטרם החלה שמיעת הראיות, הותר לו, לבקשתו, לחזור בו מכפירתו ולהודות בכתב האישום.

ראיות הצדדים לעונש

עמוד 1

4. המאשימה הגישה את המרשם הפלילי של הנאשם (מע/1) ממנו עולה כי לחובתו שתי הרשעות קודמות של בית משפט השלום לנוער בחדרה והרשעה אחת של בית המשפט המחוזי בחיפה, בעבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה (3 עבירות), חבלה במזיד ברכב (4 עבירות), תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה כשעברין מזוין, הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד, איומים (3 עבירות) והסגת גבול פלילית (2 עבירות).

5. מטעם הנאשם הוגשו תלושי שכר עבודה (נע/1); תיעוד רפואי על אודות ההיריון בסיכון בו מצויה רעייתו (נע/2) ואישור של ראש המועצה המקומית ג'סר אל-זרקא לגבי עבודת הנאשם כשכיר (נע/3).

טיעוני המאשימה לעונש

6. בטיעוניה ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מן העבירה בה הורשע הנאשם הם בריאות הציבור ושלומו, וכן הזכות לחיים, אשר הועמדה בסיכון עקב פגיעתם הרעה של הסמים.

7. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, הדגישה המאשימה את כמות הסמים שנתפסו אצל הנאשם, היות הסמים שנתפסו סמים "קשים", את פגיעתם הרעה הידועה, העובדה שהסמים שנתפסו היו מחולקים לאריזות ולמנות רבות (למעלה מ-100 מנות), השילוב של סמים מסוגים שונים וכן ביצוע העבירה בלב אזור מגורים (מרכז ג'סר א זרקא). לטענת המאשימה, שילוב נסיבות האירוע כאמור לעיל מלמד על פוטנציאל נזק רב שהיה גלום בעבירה, שכן אלמלא נתפסו הסמים על ידי המשטרה, הם היו עלולים להיות מופצים לאנשים רבים.

8. המאשימה הפנתה לפסיקה שעניינה החומרה והסכנה הגלומות בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. כן ציינה את מדיניות בית המשפט לאורך שנים בנוגע לצורך בהעברת מסר מרתיע באמצעות ענישה הולמת של מי שהורשעו בעבירות מסוג זה.

9. בפסקי דין שהובאו על ידי המאשימה בנסיבות דומות, נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין 2-5 שנות מאסר, ונגזרו על המורשעים בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית עונשים הנעים בין 24 ל-42 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הדגישה כי באותה פסיקה, עונש המאסר בן 24 חודשים נגזר בנסיבות פחות חמורות מבענייננו, זאת בשל כמות הסמים בה מדובר.

10. נוכח האמור, ביקשה המאשימה מבית המשפט שיקבע, כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, וישית על הנאשם עונש באמצע המתחם, לצד קנס ומאסר מותנה.

טיעוני ההגנה לעונש

11. בהתייחסו לנסיבות ביצוע העבירה ציין הסנגור, כי אין כל אינדיקציה לכך שהחזקת הסמים על ידי הנאשם נועדה למטרות סחר, וזאת חרף העובדה שהסמים היו מחולקים למנות נפרדות. כן נטען כי חלקו של הנאשם באירוע הוא מינורי, והתבטא בכך שהוא העביר את הסמים ממקום למקום. בנוסף לכך צוין כי בעת מעצרו, לא היו על הנאשם כפפות לצורך העלמת טביעות אצבע, ובבדיקה שנערכה לא נמצאו טביעות אצבעותיו על גבי אריזות הניילון בתוכן היו הסמים. בא כוח הנאשם הדגיש כי לא נגרם נזק בפועל ממעשי הנאשם, באשר הסמים נתפסו ולא מצאו את דרכם לידי ציבור המשתמשים.

12. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, צוין כי מצבו הסוציו-אקונומי של הנאשם הוא קשה. הנאשם, שהינו נשוי ואב לתינוק, הוא מפרנס יחיד, אשתו מצויה בהיריון בסיכון גבוה והם שקועים בחובות כבדים. לגבי עברו הפלילי של הנאשם צוינה העובדה כי אין לו רקע בתחום הסמים.

13. הסנגור הדגיש את העובדה כי לעבירה בה הורשע הנאשם לא נקבע עונש מינימום, וכי החזקת סם מצויה במדרג חומרה נמוך ביחס לעבירות של ייצור, יבוא או סחר בסמים.

14. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה נטען כי מתחם הענישה ההולם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, וכי למתחם לו עותרת המאשימה "אין כל אחיזה במציאות". כן צוין כי קשת הענישה היא רחבה, וכי קיימים גם תיקים דומים שהסתיימו בלא הרשעה, מאסר על תנאי או עבודות שירות. הסנגור הפנה לגזרי דין בהם הוטלו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

15. נוכח כל האמור לעיל, ביקש הסנגור מבית המשפט לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר, ולהטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, ללא קנס כספי נלווה.

דבר הנאשם

16. בדברו האחרון לקח הנאשם אחריות על מעשיו וציין כי ברצונו לקבל עזרה ולעלות על דרך הישר, לאחר שכשל בעבר. כן הוסיף כי כיום הוא מצוי בהליך שיקום בין כתלי בית הסוהר.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה ההולם

17. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולשם כך על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כל זאת תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

18. החומרה הטמונה בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית ידועה לכל. לא בכדי נקבע בצד העבירה עונש חמור של עד 20 שנות מאסר, אשר יש בו כדי ללמד על התייחסות המחמירה של המחוקק לעבירה זו. בתי המשפט חזרו פעם אחר פעם על הקביעה כי יש צורך בענישה מחמירה בעבירות סמים שהנזק הגלום בהן הוא רב ביותר, הן לצרכני הסמים והן לחברה בכללותה. בית המשפט העליון הביע לא אחת את עמדתו כי את נגע הסמים יש לעקור מן השורש, והוסיף כי לנוכח הנזק העצום שמסבות עבירות הסמים, יש להיאבק בהן, בין היתר על ידי הטלת עונשים מרתיעים על המעורבים בכל שרשרת הסם (ראו ע"פ 1945/13 **עאמר נ' מדינת ישראל** (5.10.2014); ע"פ 2194/14 **בן שמעון נ' מדינת ישראל** (10.9.2014) וע"פ 9910/17 **אלבטינה גריפולינה נ' מדינת ישראל** (3.5.2018) וע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6.9.2014). יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 3625/11 **פלונית נ' מדינת ישראל** (6.11.2012), בקבעו:

"פגיעתם של הסמים המסוכנים היא קשה ונרחבת, ביחידים ובציבור, ושומה לעשות ככל הניתן במסגרת המאבק בנגע הסמים. סם הקוקאין הוא מן המסוכנים שבסמים... חיי

אדם עומדים על הפרק - בריאות הנפש והגוף - וכן גם כל הפשיעה הנלווית, הפוגעת בביטחונם וברכושם של רבים וטובים ישרי דרך, ובזכותם לחיות בשקט ובבטחה. ענישה מחמירה וכואבת היא הכרח בל יגונה. הרתעה היא כורח המציאות".

19. ודוקו: אין נפקות ממשית לטענות הסנגור כי מדובר בהחזקה "בלבד", או כי "לא הוכח שהחזקת הסם ע"י הנאשם נועדה למטרות של סחר על ידו". סופם של סמים בכמות שאינה לצריכה עצמית הוא כי ייעשה בהם מסחר, וכי הם יגיעו לידי ציבור גדול של אנשים. לא כל שכן כשהם מחולקים למנות קטנות, המעידות על אופי השימוש שעתיד להיעשות בהם. השאלה אם הסחר בסמים ייעשה על ידי הנאשם בעצמו, או על ידי אחר, אין בה כדי להפחית מחומרתה של עבירת ההחזקה עצמה. ראו לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 1345/08 **איסטחרוב נ' מדינת ישראל** (18.5.2009):

"אין מנוס מהכבדת היד על המחזיקים סמים שלא לצריכה עצמית שכל בר דעת מבין כי נועדו לצריכת הזולת, קרי להוספת שמן על מדורת הסמים אשר להבותיה אופפות רבים וטובים, או רבים שהיו טובים. עבירה זו היא תאומתה הסטטוטורית של עבירת הסחר בסמים, אלא שלא ניתן להוכיח לגביה את הסחר עצמו ונקבע לשתייה עונש זהה, עונש מירבי של 20 שנות מאסר וקנס פי 25 מזה הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין..." (ההדגשה שלי - א.ט.).

כן ראו את דברי בית המשפט בע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' חיים אוהיון** (6.9.2009) (להלן: "**עניין אוהיון**");

"מן המפורסמות היא שמערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת על שירותיהם של אנשים רבים הממלאים לפעמים תפקידים של שליח או של בלדר. ברור שללא עזרתם של אלה לא הייתה המערכת הזאת מסוגלת לגרום את הנזק שהיא גורמת [ראו למשל: ע"פ 5735/92 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.5.1994)]. בית משפט זה הטעים כי בלדרות בענייני סמים היא פשע חמור [ראו למשל: ע"פ 5800/90 חורש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.1991)].

לכן, צדקה המערערת בטענתה כי ככל שחשוב לפגוע ישירות בספקי הסם לא פחות חשוב מכך להרתיע את העברתו על ידי בלדרים "תמימים". כבר נקבע על ידי בית משפט זה כי ככל שיוחמרו העונשים על בלדרים אלו, כך יש סיכוי שתפחת להיטותם להיענות לאותן הצעות [ראו למשל: ע"פ 226/89 זפה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.3.1990)]; פסק דינה של כבוד השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"פ 3920/00 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 1, 19 (2003) סעיף 19]. בית משפט זה חזר והדגיש כי על מנת לשבור את שרשרת הפצתו של הסם יש לטפל ביד נוקשה גם בבלדרי הסמים שמאפשרים את העברתו של הסם מבעליו לציבור ובכך מסבים נזק רב לחברה [ראו למשל: ע"פ 2648/92 סלאמה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.1993); ע"פ 5265/95 מנשה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.1.1996); ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פ"ד נח(2) 734, 741-740 (2004)]. כמו כן נקבע כי בסוג זה של עבירות יש להעניש בחומרה ראויה גם שליחים ובלדרים, שכן "מערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת, במידה רבה, על שירותיהם של בעלי תפקידים (כביכול "משניים")

כאלה" [ראו: ע"פ 1674/96 קנטו נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 722, 725 (1996) סעיף 5].

וראו גם ע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (22.6.2010).

20. בענייננו מדובר בסמים קשים ביותר מסוג הרואין וקוקאין, במשקל 73.52 גרם. מדובר בכמות רבה שהפצתה עלולה הייתה להסב נזק קשה. נתון חמור זה צריך להילקח בחשבון בעת קביעת מתחם העונש. עוד ראיתי להביא בחשבון בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה גם את העובדה שהסמים נתפסו כשהם מחולקים לאריזות ולמנות רבות, מוכנים לחלוקה ולשימוש, ודומה כי הם היו כפסע טרם הפצה לציבור. בהקשר זה אוסיף כי לא ראיתי לייחס משקל רב לעובדה שטביעות אצבעותיו של הנאשם לא נמצאו על גבי אריזות הסמים, שעה שאין חולק כי החזיק בהן בידועין.

21. אשר למדיניות הענישה הנוהגת. בע"פ 4592/15 **פדידה נ' מדינת ישראל** (8.2.2016) סקר בית המשפט פסקי דין בנסיבות דומות, והתייחס לטווח הענישה המקובל, במקרים של החזקת סמים מסוג הרואין וקוקאין בכמות של עשרות גרמים, כך:

"מסקירת הפסיקה בנושא עולה, כי אמנם קיים גיוון רב בענישה, אולם במקרים העוסקים בהחזקת סם מסוכן מסוג הרואין או קוקאין שלא לצריכה עצמית, בכמות של עשרות גרמים, נע טווח הענישה **בין שלוש לחמש שנות מאסר** (ע"פ 8820/14 זהר שחר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2015) בפסקה 12 וההפניות שם; 1313/14 גמאל בהתימי נ' מדינת ישראל (2015); עניין פיצו, בפסקה 14 וההפניות שם; ע"פ 5374/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל (2013); ע"פ 11469/05 מדינת ישראל נ' עייש (2006); 5958/13 גיא שרגא סבג נ' מדינת ישראל (2014); 4203/14 אליהו כהן נ' מדינת ישראל (2015))."

22. הנה כי כן. מתחם העונש לו עותרת המאשימה - 3 עד 5 שנות מאסר - צוין במפורש על ידי בית המשפט העליון, כטווח הענישה הנהוג בפסיקה במקרים דומים, ודי בכך כדי לסתום את הגולל על טענת הסנגור כאילו למתחם האמור "אין אחיזה במציאות". דומה כי דווקא טענת ההגנה ביחס למדיניות הענישה הנהוגה, כאילו זו נעה בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל בלבד, אין לה על מה שתסמוך.

23. זאת ועוד: אף שלטענת ההגנה קיימים מקרים דומים אשר הסתיימו בלא הרשעה או במאסר על תנאי - הרי שהדברים נאמרו בעלמא, ללא כל הפניה לגזרי דין כאמור, ודומה כי לא בכדי.

לא זו אף זו: בשני המקרים אליהם הפנה הסנגור, ובהם נגזרו על נאשמים עונשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות (ת"פ (מחוזי ת"א) 6322-04-16 **מדינת ישראל נ' כהן** (22.1.2018) ו-ת"פ (שלום רמ') 33848-05-14 **פרקליטות מחוז מרכז נ' עאמר** (24.2.2016)), נקבע כי מתחם העונש ההולם עומד על 18-42 ו-18-40 חודשי מאסר בפועל, בהתאמה. אין זאת אלא שהעונשים שנגזרו בסופו של יום, בשני המקרים האמורים, ניתנו תוך חריגה משמעותית לקולא ממתחם העונש, בשל הנסיבות הספציפיות של אותם מקרים, אשר אינן נוגעות לענייננו.

24. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, לרבות סוגי הסמים והכמות הגדולה בה מדובר,

ובהתחשב בפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם העונש הראוי במקרה זה נע בין שלוש לחמש שנות מאסר בפועל.

גזירת העונש בתוך המתחם

25. בגזירת העונש בתוך המתחם, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40א לחוק העונשין. עם זאת יצוין, כי לא אחת נקבע, שבעבירות סמים יש ליתן משקל בכורה לשיקולים הציבוריים, ומשקל קטן יחסית לנסיבותיו האישיות של העבריין. ככלל, נסיבות אישיות כאמור ייסוגו מפני שיקולי הנזק הקשה שהשימוש בסם מביא על המשתמשים בו (ראו למשל: עניין **אוחיון**; ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פ"ד נח(2) 734; ע"פ 5265/95 **מנשה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 23.1.1996)).

26. בענייננו, ראיתי להתחשב לקולא בהודאתו של הנאשם ובנטילת האחריות על ידו על מעשיו, כמו גם להשלכות שיהיו לענישה על משפחתו - אישה ושני תינוקות רכים בשנים. מן העבר האחר, אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, וגם לא השנייה. הנאשם נושא אחריו עבר פלילי משמעותי, הגם שלא בתחום הסמים, ולמרבה הצער, דומה כי בעונשים שהוטלו עליו עד כה לא היה כדי להרתיעו מהסתבכות בפלילים.

27. סיכומי של דבר ועל יסוד מקבץ האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
א. מאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים בניכוי תקופת מעצרו מיום 9.2.2018.
ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה מסוג פשע, בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים ויורשע בגינה.

28. ניתן בזאת צו להשמדת הסמים נשוא כתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ח, 28 יוני 2018, בנוכחות הצדדים.